

Никога не бях имала намерение да отмъквам нечий чужд живот.

Всъщност при един бегъл поглед не бихте си помислили, че в стария ми живот има нещо, което да не е наред. Бях млада и здрава. Харесваше ми да вярвам, че съм умна. Принадлежах към едно от най-знатните семейства в Осфрид, род, който можеше да проследи произхода си назад чак до основателите на страната. Безспорно, титлата ми можеше да е по-престижна, ако богатството на семейството ми не се бе изпарило, но това бе лесно за поправяне. Всичко, което трябваше да направя, беше да се омъжа изгодно.

И точно там започваха проблемите ми.

Повечето аристократи се възхищаваха на една потомка на Рупърт, Първи граф на Ротфорд, велик герой на Осфрид. Преди столетия той беше помогнал за отвоюването на страната от диваците, създавайки по този начин великата нация, на която се радвахме днес. Малцина аристократи обаче се възхищаваха на липсата ми на средства, особено в тези времена. Други семейства се бореха със собствени финансови проблеми и едно красиво лице с висока титла вече не бе така съблазнително както някога.

Трябваше ми чудо, и то бързо.

– Скъпа, случи се чудо.

Бях зареяла поглед към релефния кадифен тапет на балната зала, а в главата ми кръжеше вихър от мрачни мисли. Примигнах и отново насочих вниманието си към шумното празненство и се съсредоточих върху приближаването на баба ми. Макар че лицето ѝ беше набраздено от бръчки, а косата ѝ – чисто бяла, хората винаги отбелязваха каква красива жена е лейди Алис Уитмор. Бях съгласна с това, макар че нямаше как да не забележа, че тя сякаш се състари повече в годините, откакто родителите ми починаха. Точно сега обаче лицето ѝ имаше грейнало изражение, каквото не бях виждала от доста време.

– Как така, бабо?

– Получихме предложение. *Предложение за брак.* Той е всичко, на което се надявахме. Млад. Със значително състояние. Произходът му е толкова изтъкнат, колкото и твоят.

Последното ме завари неподготвена. Трудно беше някой да се мери с рода на благословения Рупърт.

– Сигурна ли си?

– Определено. Той е твой... братовчед.

Не се случваше често да изгубя дар слово. За миг можех да се сетя единствено за братовчед си Питър. Той беше два пъти по-възрастен от мен и женен. По правилата на произхода на него се падаше да наследи титлата на Ротфорд, ако починах, без да оставя деца. Винаги когато беше в града, се отбиваше да ме попита как съм.

– Кой? – попитах най-сетне и се поотпуснах. Определението “братовчед” понякога се използваше твърде разтегливо и ако човек се задълбочеше достатъчно във фамилните родословни дървета,

половината аристократи на Осфрид бяха в роднински връзки с другата половина. Тя можеше да говори за неограничен брой мъже.

– ЛайънълБелшайър, барон на Ашби.

Поклатих глава. Не го познавах.

Тя преплете ръката ми със своята и ме задърпа към отсрещния край на балната зала, проправяйки си с криволичене път през най-влиятелните хора в града. Те бяха издокарани в копринени и кадифени платове, окичени с перли и скъпоценни камъни. Над нас целият таван беше покрит с кристални полилеи, сякаш домакините ни се опитваха да надминат блясъка на звездите. Такъв беше животът сред аристокрацията на Осфро.

- Двете с баба му бяхме дами в свитата на херцогинята на Самфорд едно време. Той е само барон. – Баба наклони глава към мен, за да говори по-тихо. Забелязах обшитата с перли шапчица, която носеше – запазена, но излязла от мода преди поне две години. Харчеше парите ни, за да облича мен. – Но все пак потеклото му е добро. Родът му произхожда от един от по-малките синове на Рупърт, макар да имаше някакви скандални твърдения, че Рупърт може да не е истинският му баща. Майка му обаче беше аристократка, така че и в двата случая сме подсигурени.

Все още се опитвах да смеля това, когато спряхме пред висок от пода до тавана прозорец, от който се разкриваше изглед към Харлингтън Грийн. Млад мъж стоеше заедно с жена на възрастта на баба ми и двамата разговаряха приглушено. При появата ни и двамата вдигнаха погледи с жив интерес.

Баба пусна ръката ми:

– Внучката ми, графинята на Ротфорд. Скъпа, това са барон Белшайър и баба му, лейди Дороти.

Лайънъл се приведе и ми целуна ръка, а баба му направи реверанс. Почтителното му държание беше само за показ. Остри проникателни очи обходиха всяка частица от тялото ми. Мисля, че ако благоприятието позволяваше, щеше да ми огледа и зъбите.

Когато Лайънъл се изправи, се обърнах към него. Той беше онзи, когото трябваше да преценя.

– Графиньо, удоволствие е да ви среща. Жалко е, че това не стана по-рано, предвид факта, че сме роднини. Потомци на граф Рупърт и така нататък.

С крайчеца на окото си видях как баба повдига скептично вежда.

Отправих му сдържана усмивка, недостатъчно почтителна, за да омаловажа по-висшестоящото си положение, но достатъчно, за да го накарам да си помисли, че чарът му ми е подействал. Чарът му, разбира се, тепърва предстоеше да бъде оценен. При първа бегла преценка възможно беше това да е единствената точка в негова полза. Лицето му бе издължено и изострено, кожата – нездрава и бледа. Бих очаквала поне някаква руменина, като се имаше предвид как стаята се бе изпълнила с топлина от скупчените вътре тела. Увисналите му тесни рамене създаваха впечатлението, че той всеки момент ще хлътне навътре в себе си. Нищо от това обаче нямаше значение. Важни бяха само подробностите по уговарянето на брака. Никога не бях очаквала да се омъжа по любов.

– Определено трябваше отдавна да се срещнем – съгласих се. – Всъщност всички би трябвало да провеждаме редовни семейни събирания, посветени на Рупърт, в чест на нашия родоначалник. Да събираме всички и да си правим пикници на открито. Можем да организираме надбягвания на три крака, както правят селяните. Сигурна съм, че бих могла да се справя даже и в пола.

Той се втреничи немигащо в мен и се почеса по китката:

– Потомците на граф Рупърт са разпръснати из цял Осфрид. Не мисля, че подобно събиране би било осъществимо. И не само за аристократите е непристойно да участват в тези надбягвания на три крака; не позволявам и на арендаторите в имотите си да правят подобни неща. Великият бог Урос ни е дал два крака, а не три. Да се намеква нещо друго, е богохулство. – Той направи пауза. – Всъщност не одобрявам и надбягванията с чували за картофи.

– Прав сте, разбира се – казах все така със залепена на лицето усмивка. До мен баба се прокашля.

– Баронът има голям успех с добива си от ечемик – каза тя пресилено бодро. – Навярно е най-успешният в страната.

Лайънъл се почеса по лявото ухо:

– Моите арендатори превърнаха повече от осемдесет процента от земята в ечемичени посеви. Наскоро купихме нов имот и сега онези земи също дават изобилна реколта. Ечемик, докдето поглед стига. Безброй акри. Дори карам домашните си слуги в двата имота да го ядат всяка сутрин. За повдигане на духа.

– Това е... много ечемик – казах. Започваше да ми дожалява за слугите му. – Е, надявам се, че понякога им позволявате да се поразпуснат и да пируват. С овес. Ръж, ако сте в настроение за нещо екзотично.

Предишното озадачено изражение отново се появи на лицето му, докато се чешеше по дясното ухо:

– Защо бих направил това? Ечемикът е нашето препитание. Добре е да помнят това. Придържам се към същия стандарт – по-висок всъщност, тъй като се старая да включавам порция ечемик във *всяко* свое ядене. Това дава добър пример.

– Вие се грижите за благополучието на обикновените хора – казах. Огледах прозореца зад гърба му, питайки се дали мога да скоча през него.

Настъпи неловко мълчание и лейди Дороти се опита да го запълни:

– Като говорим за имоти, разбрах, че съвсем наскоро сте продали и *последния* от вашите. – Ето го: напомняне за тежкото ни финансово положение. Баба побърза да защити честта ни.

– Не го използвахме – тя повдигна брадичка. – Не съм толкова глупава, че да прахосвам пари по празна къща и арендатори, които, останали без надзор, се отдават на леност. Имението ни тук в града е много по-удобно и ни осигурява близост до обществото. Тази зима ни каниха в двора три пъти, знаете ли.

– Зимата, разбира се – отбеляза лейди Дороти пренебрежително. – Но със сигурност летата в града са скучни. Особено когато толкова голяма част от аристократите са в собствените си имения. След

като се омъжите за Лайънъл, ще живеете в имението му в Нортшър – където живея аз – и няма да ви липсва нищо. И можете да планирате колкото си искате светски събирания. Под мой строг надзор, разбира се. Това е такъв прекрасен шанс за вас. Не искам да ви обидя – графиньо, лейди Алис. Вие се поддържате толкова добре, че никой не би се досетил за истинското ви положение. Сигурна съм обаче, че ще бъде облекчение да заживеете при по-добри обстоятелства.

– По-добри обстоятелства за мен. По-висока титла за него – промърморих.

Докато разговаряхме, Лайънъл се почеса първо по челото, а после – по вътрешната страна на ръката над лакътя. Този втори пристъп продължи доста време, а аз се опитах да не зяпам. Какво ставаше? Защо го сърбеше толкова много? И защо сърбежите бяха по цялото му тяло? Не забелязвах никакви очевидни обриви. По-лошо: колкото повече го наблюдавах, толкова по-силно внезапно желание изпитвах да се почеша. Наложих се да склуча ръце, за да се възпра.

Мъчителният разговор продължи още няколко минути, докато бабите ни правеха планове за венчавката, за която току-що бях научила. Лайънъл продължаваше да се чеше. Когато най-сетне се измъкнахме, изчаках цели трийсет секунди, преди да изразя мнението си пред баба.

– Не – заявих.

– Тихо. – Докато вървахме към изхода на балната зала, тя се усмихваше на различните гости, които познавахме, и каза на един от слугите на нашия домакин да повика каретата ни. Сдържах думите си, докато се озовахме на сигурно място сами вътре.

– Не – повторих, отпускаяйки се назад в плюшената седалка на каретата. – Категорично не.